

Thay mặt Bốn sư THÍCH HẢI-QUANG
PHÁP-HOA PHẬT TỰ - MẬT-TỊNH ĐẠO TRÀNG
1107 E. 32nd St. Tucson, AZ 85713 – Tel : (520) 445-7747

Câu hỏi :

- TẠI SAO KHI CÒN SỐNG MÀ “HỒN” ĐÃ BỊ ĐỌA ĐỊA NGỤC RỒI ?

Thưa Cô Bảo Đăng,

Chúng tôi là những Phật tử phương xa tận bên Thụy Sĩ, tình cờ gặp một người quen tới thăm gia đình bên vợ của tôi, có tặng cho tôi một quyển Kinh nhân quả song ngữ của chùa PHÁP HOA ấn tống. Lúc mang về tôi cũng không có thì giờ để đọc. Mãi đến hôm qua ngày 08 tháng 2, 2018 tôi có chút giờ rảnh, vì cả nhà vợ con đều đi dự tiệc sinh nhật của đứa cháu họ, còn một mình ở nhà tôi mới lấy quyển kinh Nhân Quả ra đọc thì :

Trời ơi, nó hay không thể nghĩ bàn. Tôi đọc đi đọc lại không bỏ sót trang nào cả, càng đọc tôi càng thấy tội của mình nhiều vô kể, tôi sợ lắm Cô ơi. Xin Cô từ bi chỉ dẫn cho tôi Sám Hối, tu tập như thế nào cho đúng pháp để giúp tôi hóa giải nghiệp ác mà tôi đã gây tạo trong quá khứ và hiện kiếp này.

Từ lúc nhỏ tôi luôn có tánh hiếu kỳ, nên hay bắt những con thú vật nhỏ phanथây chúng để tìm hiểu và đồng thời đã làm tổn hại thân tâm của rất nhiều người. May mắn tôi có được chút thông minh nên rất cứng đầu, cứng cổ, cũng đã làm cho cha mẹ, anh em buồn giận. Lúc còn ở VN, tôi cũng có theo ông bà đi chùa lễ Phật, tụng kinh thế thôi, ngoài ra không biết nhân quả là gì cả. Qua xứ người tôi cũng có đi chùa trong những dịp lễ lớn, nhưng rồi cũng không có duyên được nghe pháp, học pháp, hoặc tu tập chi hết, không biết phân biệt đâu là chánh pháp, đâu là tà pháp, chắc có lẽ do tôi thiếu lòng tin chăng?

Khi ông tôi mất, trước những ngày lâm chung đã có nhiều tình huống thật không hiền, ông phải khổ sở, đau đớn, quần quai, la hét, sợ hãi, chiến đấu với cái chết trên giường bệnh một cách thảm não, thật đau lòng. Sau khi đọc suốt quyển Nhân quả này rồi, tôi quyết đoán là ông tôi khó thoát khỏi ba ác đạo. Tôi thắc mắc một điều là tại sao ông bà tôi nói riêng và những Phật tử khác nói chung cũng có đi chùa lễ Phật, tụng kinh, mà sao lại có những tình trạng chết thê thảm như thế. Sau 49 ngày họ sẽ đi về cõi nào ? Xin Cô từ bi giảng giải cho tôi hiểu thêm để tôi sớm phát tâm tu sửa cho bản thân trước khi tôi chết.

Xin Cô cho tôi thỉnh thêm mấy quyển Kinh SÁM HỐI và MẬT TỊNH PHÁP NGHI, THIỀN ÁC NHÂN QUẢ KINH và những quyển nào mà Cô thấy cần cho sự tu tập của tôi.

Chân thành cảm tạ ơn Cô

Tính Nguyễn

Nam mô A-DI-ĐÀ PHẬT,

Trong những lá THƯ GỎI NGƯỜI HỌC PHẬT trường kỳ của chùa Pháp Hoa, đã có giảng rất nhiều về những tình tiết bị đọa trước phút lâm chung, và thác sanh về cõi nào rồi. Đạo hữu có thể lên mạng (Web site) của chùa tải về để học hiểu thêm.

Đạo hữu phải biết : Không phải ai cấp sách đến trường cũng đều học giỏi, cũng tốt nghiệp ra trường, đỗ đạt cao đâu? Tốt nghiệp “trường đời” đã là khó rồi, tốt nghiệp “trường đạo” lại càng khó hơn. Vì một bên là hướng về cái “**trí**” thông minh **trói buộc**, cái “**tâm eo hẹp, ích kỷ**” của người đời. Còn một bên là hướng về cái “**trí giải thoát**”, cái “**tứ vô lượng tâm**” (*từ, bi, hỷ, xả*) của bậc chân tu. Hai hướng cũng cùng đi, nhưng một hướng đi vào, một hướng đi ra. Chúng sanh chúng ta hầu hết chọn hướng đi nào? Hai hướng đi này không có ai bắt mình, mà phải tự định cho mình một hướng đi tốt, để làm hành trang mang theo khi lìa cõi thế. Hướng mình đang đi tốt hay xấu, vừa ý hay không vừa ý, tất cả đều tùy theo “**duyên nghiệp hoặc sức nghiệp**” (*thiện hay ác*) đưa lối, dẫn đường.

Có nhiều trường hợp “tâm muốn” mà SỨC NGHIỆP ÁC nó ngăn cản, nó đẩy mình ra xa, không cho gặp Minh sư, không cho gần thiện hữu, không cho thuận duyên. Nó còn tạo ra vô lượng vô biên việc lớn việc nhỏ làm xáo trộn tinh thần từ nơi bản thân, trong gia đình, việc làm ăn cho đến ngoài xã hội, gây ra vô số chướng ngại, làm cho thân tâm đảo điên. Nên việc đi vào nhà Phật bất thành, việc tìm cầu học hỏi chánh pháp của Như Lai cũng bị hủy diệt. Nếu đến được thì “Nó” chỉ cho phép mình đi vòng vòng, lang thang chỗ này, chỗ kia ngắm cảnh, thăm viếng, bạn bè gặp nhau thị phi, ca hát, nói cười cho hết cuộc đời mà thôi, thì thử hỏi :

Đến bao giờ mới được bước chân vào cửa Phật để gặp chư TỔ SƯ, chư BỒ TÁT để được học giáo Pháp, thì đừng nói chi đến việc đi đến Cực Lạc để gặp Phật ư?

Người đời không hiểu luôn nghĩ rằng :

Làm người chỉ cần sống hiền, thương yêu chồng con, hiếu thảo cha mẹ, cố làm ngày làm đêm kiếm nhiều tiền để cung cấp cho bản thân và gia đình. Có người tụng kinh, niệm Phật lai rai, họ nghĩ tới già chết thì được sanh về cõi Trời, cõi Phật! Chứ có ai nghĩ tới việc khi mình chết có được sanh lại làm Người, hay sẽ bị đọa lạc vào ba ác đạo bao giờ?

Bảo Đăng đi hộ niệm cho rất nhiều người từ trước tới nay, đã chứng kiến những cảnh “**thần thức**” đã bị ĐOẠ ĐỊA NGỤC trước khi chết rồi. Trong phút lâm chung đã bị **Ngưu Đầu Mã Diện** tới dẫn đi thôi. Người được sanh lên cõi Trời thì rất ít, rất khó. Hai mươi phần trăm được đầu thai lại làm người, bảy mươi phần trăm bị đọa lạc vào ba ác đạo, chỉ có hai phần trăm là được vãng sanh mà thôi. Cho nên số người đọa lạc nhiều hơn hết!

Người đời không biết nghĩ rằng : **CHẾT LÀ XONG MỘT ĐỜI NGƯỜI thế thôi, chứ không hiểu rằng vẫn hay còn cái VÍA, cái HỒN (THẦN THỨC) còn phải gặp những cảnh đọa đầy do NGHIỆP QUÁ** (đã gây tạo trong quá khứ cho đến hiện kiếp này) nữa!

SAU KHI CHẾT RỒI VẪN CHƯA XONG ĐÂU, VẪN CHƯA KẾT THÚC CUỘC ĐỜI ĐÂU!

Mà chỉ kết thúc cái xác thân tứ đại mà thôi. Sau khi “hồn” ra khỏi xác rồi thì cái Hồn mới biết còn những cõi thiện, cõi ác để sanh về. Thần thức (hồn) không hề biết là sẽ được thác sanh về đâu! Chờ tới lúc bị dẫn đi nhập thai thì mới biết chính xác là mình siêu hay đọa, làm người hay làm Thú vật hoặc đọa Địa ngục, đọa làm Ngạ quỷ?

Cho nên, khi còn sống trẻ, khỏe mạnh mà không chịu “**gieo duyên lớn**” để bước vào “**trong cửa Phật**”, mà chỉ thích chạy lòng vòng theo những **phong trào mới**, không chịu tìm cầu Chánh Pháp để tu tập. Sau khi “**Hồn**” ra khỏi xác rồi cũng không biết PHẬT là ai, nên cái **Hồn** không thể nào tìm đến cửa Phật để cầu cứu cho được. Vì những “**hồn ác**” thì đã bị đọa vào 3 ác đạo rồi, còn những “**hồn thiện**” thì vất vưởng, lang thang, hoang mang, sợ hãi tìm chỗ để trốn, về nhà con cháu cầu xin được cứu giúp. Nếu không may gặp đám con cháu bất hiếu, vô trí, vô đạo, lại keo kiệt, ích kỷ, không biết Phật pháp, không tin nhân quả, không tin có địa ngục, có ngạ quỷ, có súc sanh, có cõi trời, cõi

Phật..vv...thì “**hồn vía**” cha mẹ của họ sẽ đi về đâu? Lại có những người ngày đêm “**đốt nhang lay cầu xin HỒN**” cha mẹ, Hồn vợ hoặc chồng về cứu độ, gia hộ cho toàn thể gia đình được bình an, mua may, bán đắt nữa!

Vậy thì xin hỏi ai sẽ cứu ai đây?

Ai cần được cứu độ? Hồn người chết hay hồn người sống?

Để làm chứng tín cho việc trên, Bảo Đăng xin ghi lại một trong những chuyện THẦN THỨC ĐÃ BỊ ĐỌA ĐẦY TRONG KHI CÒN SỐNG (*nghĩa là chưa có chết*) vừa mới xảy ra gần đây nhất như sau :

Kính bạch Cô Bảo Đăng,

Qua sự yêu cầu của các huynh đệ gần xa. Con là đệ tử Đăng Lâm (LTTH) hiện cư ngụ tại CANADA xin tường thuật lại vài chuyện con HỘ NIỆM cho chồng và cha mẹ được thoát cảnh đọa đầy ở ĐỊA NGỤC mà được siêu thăng lên cõi Người, cõi Trời như sau :

Năm 1998, chồng tôi được một công ty muốn và đã bảo trợ mọi chi phí dọn nhà sang Mỹ quốc làm việc tại tiểu bang Connecticut. Sau nhiều lần dọn nhà, chúng tôi tìm mua được một căn nhà tại thành phố Hamden...làm việc suốt 5 năm với ngành kỹ sư cơ khí, chuyên về thiết kế đèn công nghiệp (*như đèn màu cho sân vận động, hoặc đèn chớp tắt chuyển màu theo tiếng nhạc*).vv...

Sang Mỹ họ bắt tôi phải đi học lại (*ngành Vật Lý Trị Liệu*) mới đi làm được. Trong năm đó tôi có sanh thêm một bé gái nên đành phải ở nhà chăm sóc hai con nhỏ, cũng không biết đi đâu chơi cả vì nước Mỹ mệnh mông, đại hải.

Căn nhà chúng tôi mua trong một thành phố dân cư thưa thớt, nằm dưới chân đồi nhỏ, đằng sau đồi là cánh rừng cây rậm lớn. Vườn sau nhà rất rộng, tới gần một héc ta. Nai rừng và thỏ thường hay tới vườn ăn rau và phá các loại cây kiểng của chúng tôi trồng. Cảnh vật nơi đây rất yên tĩnh và nên thơ, khác với cảnh ồn ào, nhộn nhịp trong những thành phố lớn, mà chúng tôi đã ở qua từ Canada sang tới nước Mỹ. Khi mua nhà này, chúng tôi được biết ngôi nhà chỉ có một đời chủ, người chủ nhà là một bà cụ goá chồng trông độ tuổi 80; nay dọn ra ở chung với gia đình người con gái. Chúng tôi thật không ngờ là căn nhà này có một tiểu sử không được tốt, mà chỉ đến khi có chuyện xảy ra thì chúng tôi mới biết rõ thêm.

Nhà này là loại bungalow (*nhà trệt không có lầu, rất phổ biến cho những vùng tuyết lạnh và sa mạc nóng cháy da người, nhà thấp để khi cần phải xài máy lạnh (AC) thì sẽ mau mát hơn, hơi lạnh sẽ giữ được lâu hơn, máy sưởi xài suốt 24/24 cũng thế*). Nhà có ba phòng ngủ, hai phòng tắm, tầng hầm (*được xây thêm dưới nền nhà (dưới lòng đất (basement) để giữ được độ mát cho mùa hè, độ ấm cho mùa đông*). Phòng rất rộng để cho trẻ con chơi và một phòng để máy giặt, máy sấy và chứa các dụng cụ sửa chữa. Con nít rất thích đến nhà chúng tôi vì có sân vườn rộng và các trò chơi ngoài vườn như ở công viên, nên tha hồ chạy nhảy và vui đùa.

Cuộc sống lúc mới dọn đến thì bận rộn nhưng từ từ rồi mọi thứ cũng đi dần vào ổn định. Lúc này tôi ở nhà, chỉ lo trông các con, không có lo nghĩ hoặc phiền muộn chi cả.

Khi còn ở VN tôi chưa biết đến Pháp môn Mật Tịnh này, dù rằng đã được quy y và thỉnh thoảng vào những rằm lớn cũng có đi chùa tụng Kinh, Niệm Phật, trì chú vãng sanh ở chùa Từ Quang nhưng chưa được học hỏi giáo lý chi cả. Mỗi lần tôi thấy đám tang hay người bị nạn thì tự nhiên câu chú Vãng Sanh bật ra khỏi miệng niệm liên tục, mà không biết tại sao mình lại làm như vậy...

Duyên lành đã tới, tôi liên lạc được với một người bạn học thời thơ ấu hiện đang ở Phoenix Arizona, Mỹ Quốc. Người bạn này giới thiệu chùa PHÁP HOA và kể cho chúng con nghe những cảm

ứng của sự trì Chú, niệm Phật của bạn từ khi đến chùa Pháp Hoa ở Tucson, cách chỗ bạn ở khoảng 2 tiếng lái xe. Bạn ấy cũng rất nhiệt tình, giảng giải cho chúng tôi nghe lại những lời thuyết giảng của Sư Ông THÍCH HẢI QUANG và của Cô BẢO ĐĂNG trong các khóa tu học BQT mà bạn đã có tham dự nhiều lần. Bạn cũng có gởi cho chúng tôi những lá THƯ GỎI NGƯỜI HỌC PHẬT của Chùa đã gởi cho những Phật tử gần xa trong mỗi kỳ lễ lớn.

Đọc các lá Thư Học Phật này, tôi như người đang ở trong bóng tối lâu ngày, nay được đèn sáng rọi đến giúp cho chúng tôi tỉnh ngủ, quá mừng rỡ, quá háo hức không thể tả khi biết rõ thêm các Pháp của Phật muốn dạy cho chúng sanh chúng tôi. Tôi lập tức liên lạc tới chùa để thỉnh thêm kinh sách và hỏi thăm xin được chỉ dẫn, để chúng tôi có thể bắt đầu tu tập.

Thật là vui mừng xiết bao, khi tôi được Cô Bảo Đăng thương tưởng mà chỉ dạy tận tình. Cô đã gửi cho tôi một thùng to gồm các băng giảng, các quyển kinh và các sách luận do chùa ấn tống. Lúc đó Sư Ông đã nhập thất ẩn tu vô thời hạn rồi, chỉ ra thất về chùa vào những ngày lễ lớn, Sư Ông đã tận tay viết thư trả lời các thắc mắc về Phật pháp, làm cho chúng tôi vô cùng cảm kích.

Tôi còn nhớ một trong những cuốn sách đầu tiên là cuốn TÂY PHƯƠNG NHẬT KHOÁ của Sư Tổ ĐẠI NINH THÍCH THIỀN TÂM. Tôi hằng say lập thời khoá tu tập theo sự chỉ dẫn chi tiết trong sách của Ngài. Lúc đó với lòng chân thiết và sự tinh tấn quá mức của mình trong việc tu tập, nên tôi đã không có được sự đồng thuận của chồng, điều này đã làm cho tôi vô cùng buồn tủi.

Cô Bảo Đăng đã an ủi và khuyên dạy nên nhẫn nại vì còn sơ cơ đến với Phật Pháp, nên chưa có chút kinh nghiệm chi cả. Tôi khi đó rất cảm kích trước tấm lòng thương Phật tử của Cô.

Trong một đời người mấy ai luôn được suông sẻ bao giờ! Có những chuyện đã xảy ra rồi, khi ngẫm lại mới hiểu thấu về sự việc đó.

Sáu tháng đầu khi mới đến ở, có lẽ vì bận rộn dọn dẹp, thu xếp nhà cửa, chọn trường học cho con và lo cho công việc làm... nên chúng tôi không để ý có gì khác lạ. Nhưng sau đó chúng tôi nhận thấy có những hiện tượng bất thường không thể hiểu nổi trong căn nhà này, như là các máy đánh răng chạy bằng pin của cả bốn người trong nhà cứ tự động thay phiên bật lên, chạy rề rề vào lúc chiều, tối hay nửa đêm. Có lúc thì cái xe đồ chơi chạy bằng pin của các cháu, có đồ điều khiển từ xa (*remote control*) bỗng nhiên bật lên, chiếc xe chạy vòng vòng một cách vô có trong phòng khách. Có khi bỗng nhiên cái TV ở dưới tầng hầm lại bật lớn lên giữa đêm đánh thức mọi người dậy.

Một lần khác, chúng tôi có thân nhân từ Canada sang chơi vào mùa hè. Thời tiết bắt đầu nóng hơn và nhà chúng tôi không có máy lạnh nên cửa sổ và quạt máy được mở tối đa. Nhưng không hiểu sao hôm đó trong nhà quá nóng, không ai ngủ được mà nhiệt độ ngoài trời ban đêm chỉ là 25, 26 độ C thôi. Lúc đó chúng tôi mới khám phá ra là cái máy sưởi chính trong nhà được bật lên với nhiệt độ điều chỉnh là 35 độ C. Điều lạ ở đây là cái máy sưởi này chồng tôi đã tắt ngay từ đầu mùa hè của tháng Sáu. Những chuyện vật vãnh này làm vợ chồng chúng con hay xáo xáo vì cứ nghĩ lầm rằng một trong hai người lớn trong nhà luôn quên tắt máy đánh răng, TV hay đồ chơi trước khi đi ngủ!

Một đêm nọ, cũng còn trong hè, cuối tuần cả nhà chúng tôi cùng ăn tối, xem phim và ngủ trong phòng chơi dưới tầng hầm cho mát. Khuya hôm đó, con gái tôi khoảng 3 tuổi, bỗng nhiên ngồi bật dậy la khóc sọ hãi không dỗ được và nhất định đòi lên phòng trên nhà ngủ. Cháu kể là cháu mở mắt thấy một người lớn, không biết là ông hay bà đứng nhìn cháu chằm chằm, mặt mày trông dữ tợn lắm, mà người này bị cụt hai chân nữa? Từ đó không bao giờ cháu muốn xuống dưới nhà để chơi như trước nữa. Cô cho biết là: - *Có người chết thảm trong nhà này rồi. Khi sống bị tai nạn, bị cụt tay, cụt*

*chân, bị người giết hại, khi chết thân thể không được toàn vẹn, ngũ tạng không đầy đủ, bị móc mắt, cắt lưỡi, bị hút hết máu, bị móc tim, thì sau khi chết phần Hồn vẫn còn bị những thương tích, tật nguyên y như khi sống vậy. HỒN rất là “đau khổ”, rất là “oán hận”. Lê lết khắp nơi để tìm đến trả thù. Cho nên cái **CHẾT** vẫn **chưa dứt hết cuộc đời**. Vì thế Tổ Sư dạy **HỘ NIỆM** để giúp cho người chết tâm thể được nhẹ nhàng là như vậy.*

Một sự tình cờ khác chúng tôi khám phá ra là con trai tôi lúc đó được 7 tuổi, nó mang cái bệnh “chảy nước mũi kinh niên”, cứ trở trời là chảy mũi suốt, hộp giấy (Kleenex) này sang hộp giấy khác chất chồng đầy nhà, đi bác sĩ, uống thuốc hoài cũng không khỏi. Ngoài ra nó còn bị cái bệnh thường hay “hành dâm” trên giường rất ghê sợ. Thân thể ngày càng gầy đét trông kinh lắm, chúng tôi không biết phải làm sao, cứ đi bác sĩ hoài cũng không hết, một đứa bé mới có 7 tuổi phải mang cái bệnh này sao trời !

Ngày qua tháng lại tôi rất đau lòng mà không biết phải làm sao để cứu trị cho con mình. Sau khi tham khảo các sách nuôi dạy trẻ em ở Mỹ, lúc đó chúng tôi cứ nghĩ đó là những hành động khám phá cơ thể tự nhiên của trẻ con. Nhưng riêng tôi cảm giác có cái gì đó không ổn trong việc này. Tôi gọi qua Arizona kể cho cô bạn gái nghe, cô bạn khuyên nên gọi cho Cô BẢO ĐĂNG để được chỉ dạy cho phương cách cứu giúp đứa nhỏ. Người bạn cũng cho biết chùa PHÁP HOA này là một ngôi chùa chuyên tu theo pháp môn MẬT TỊNH. Thầy lẩn trò đều ẩn dật tu hành quanh năm suốt tháng, không có giao tiếp hay tổ chức một sự việc gì liên quan tới ĐỜI cả.

Bạn cho biết Sư ông THÍCH HẢI QUANG ẩn tu vô thời hạn suốt bao năm rồi, chỉ có Cô BẢO ĐĂNG là trưởng tử, là người đứng ra thành lập ngôi Tam Bảo này từ năm 1985, cũng là người duy nhất gánh vác tất cả mọi việc Phật sự lớn nhỏ trong ngoài và dẫn dắt Phật tử khắp nơi tu tập, từ khi Sư Ông đi ẩn tu cho tới nay đã hơn 30 năm rồi. Cô đã chịu cực, chịu khổ biết bao nhiêu, để giữ vững Mật Tịnh pháp môn này không bị mất gốc, không bị hủy diệt. Cô còn chịu đựng những lời chê, tiếng ghét luôn mang đến cho Cô, mà Cô vẫn “cười nói vui vẻ” không hề buồn giận ai cả, trái lại còn lo lắng cho những người đó hơn nữa chứ. Nhiều khi mấy đệ tử thấy vậy quá bất mãn, nói với Cô rằng :

-Trời ơi, Cô thức ngày thức đêm để lo giúp họ, họ không biết ơn mà lại còn đi nói xấu, nói những lời ác vu oan, giá họa cho Cô, mà Cô còn đôi đôi với họ vui vẻ, ngọt ngào, thương mến được sao? Chúng con không làm được như Cô đâu! Cô vẫn cười vui vẻ nói rằng :

“Tất cả đều do “duyên nghiệp”! duyên còn thì nó còn, duyên hết thì tự nó đi thôi! Mình là người biết đạo, mỗi ngày có tu tập (trì Chú, niệm Phật), mà không tập “hỷ xả” được, việc nhỏ mà không thực hành được. Nếu gặp nhiều “nghiệp dữ” (quá lớn) kéo tới thay phiên khảo đảo một lượt, thì làm cách nào “hóa giải” để thoát ra. Nếu không “hóa giải” được, thì không thể nào đi tới đất Phật được?”

Cho nên, mặc cho ai nói ngửa nói nghiêng, riêng Cô vẫn vui vẻ, an bình. Lúc nào Cô cũng lo nghĩ tìm phương cách để cứu độ cho “ÂM SIÊU, DƯƠNG THỐI”, hóa giải những “**ngiệp lực**” mỗi khi nó kéo đến, một cách tuyệt vời và hy hữu. Chúng đệ tử theo Cô tu học đều được Cô hết lòng chỉ dạy, có khả năng hóa giải được nghiệp của bản thân và cũng đã cứu giải cho thân quyến rất nhiều rồi.

Nếu đến với Cô mà có lòng chân thành muốn tu học thì sẽ được Cô chỉ dạy tận tình. Còn làm có kết quả hay không, đều do nơi lòng TIN có vững chắc và cái TÂM có CHÁNH hay không mà thôi.

Những lời người khen tặng và quý kính Cô cũng thật nhiều, không sai chút nào cả, vì sau khi tôi viết thư trình mọi việc lên Cô, Cô đã cho biết là cháu bị vong nữ đang ở trong nhà và vong này tìm cách hành dâm với đứa bé mỗi đêm. Cô tận tình chỉ dạy phương cách tu tập để cứu giải cho cháu. Tôi dốc hết tâm gan mà nhất tâm trì Chú, Sám hối, niệm Phật không một chút nghi ngờ hay phân biệt chi cả. Cô cũng lập tức gọi cho những lá Chú, mền Tỳ Lô dận để chung quanh giường và dưới nệm của

cháu. Dạy cháu trì chú “Um Bhrum Hùm” và niệm Phật trước khi ngủ. Riêng tôi thì trì Chú rồi xả ấn vào người của cháu sau khi cháu ngủ rồi.vv...làm như thế mỗi đêm. Cô bảo tôi phải ngủ với con thì nó sẽ không bị chúng hành xác. Tôi siêng cần và nhất tâm trì chú được một tuần thì kết quả là :

1/- Tôi tự thấy và nghe được, nên mới bị đám vong (ma) ruột tôi chạy lòng vòng trong nhà, chúng đông lắm, chỗ nào, phòng nào cũng có chúng hết. Lúc đầu tôi sợ quá vừa chạy vừa la hoảng, thì chúng ùng ùng đuổi theo sau reo hò kinh lắm, ngày nào cũng thế. Cô la tôi không được chạy như vậy nữa, mà ngồi xuống bắt ấn, nhất tâm trì chú to lên. Tôi liền làm theo như lời Cô dạy, thì chúng đứng yên không còn ruột đuổi tôi nữa. Cô cũng có gởi cho tôi mền Tỳ lô để đắp khi trì Chú và khi ngủ. Tôi có đem chuyện này kể lại cho chồng tôi nghe, nhưng ông không tin còn cho là tôi mê tín, thời buổi văn minh này mà làm gì có ma với quỷ chứ, đừng có nghe theo Cô. Nên tôi đành phải câm nín vậy.

Có một hôm, chồng chở các cháu đi đón người anh ruột ở phi trường vào lúc trời chạng vạng tối. Còn tôi ở nhà sửa soạn thức ăn và dọn dẹp đón khách. Khi đó vì còn dư giờ, tôi mới ra phòng khách ngồi niệm Phật. Bỗng dưng đèn phòng khách tự tắt, tôi mới ra xem và ngạc nhiên thấy công tắc đèn bị gạt xuống tắt, tôi liền bật lên lại, thì lập tức cái công tắc đèn bật qua chỗ tắt ngay trước mắt; tôi liền bật lên lại thì nó lại nhảy qua chỗ tắt, thật kinh khiếp. Bật qua bật lại được 3 lần, thì tôi biết ngay đây là “quỷ dữ” đang cố ý phá nên tôi bỏ, không bật công tắc lên nữa mà bỏ ra ngồi trước bàn thờ Phật để trì chú HỘ THÂN thật mạnh, thật nhất tâm. Trì được mười lăm phút cũng vừa lúc mọi người về nhà, tôi ra bật đèn thì không có chuyện gì xảy ra nữa. Nếu có kẻ ra cũng không ai chịu tin nên thôi.

Bắt đầu từ đó, tôi tinh tấn tu tập hơn, chưa được bao lâu thì đột ngột chồng tôi lâm bệnh phải nằm bệnh viện vào giữa năm 2003. Tôi liên lạc (qua điện thoại) với Cô nhiều hơn và được Cô tận tình chỉ dạy phương cách tu tập và cầu xin Đức QUÁN THẾ ÂM gia hộ.

Cô dặn, trong lúc chăm sóc nên khuyên bảo chồng sám hối, ngồi kế bên giường bệnh đọc kinh Sám hối, trì Chú lớn, niệm PHẬT, niệm BỒ TÁT. Trong khi nhất tâm trì Chú tôi nghe tiếng nói bên tai bảo rằng :

“Sẽ có sự thay đổi rất lớn trong cuộc sống của con, nghiệp nhân của nó đã hết”! Liền đó râu chui trên tay bị đứt văng tung toé đang khi tôi niệm Phật !

Tôi giật mình, liền chuyển sang cầu xin gia hộ cho anh ấy hồi tâm chuyển ý mà quay đầu chịu quy y theo Phật. Thật là may mắn, ba ngày trước khi mất, anh tỉnh lại hẳn, tâm thần rất tỉnh táo và vui vẻ kể cho tôi nghe là :

“Anh trong lúc hôn mê thì có cảm giác được đi đến một ngôi chùa to với tiếng chuông khánh ngân nga, anh vào chánh điện thì không thấy ai nhưng nghe có tiếng trì chú phát ra lớn, uy lực của người đang trì chú đó thật mạnh mẽ làm cho anh cảm thấy thân tâm sáng khoái và nhẹ nhàng, thân thể bớt đau đớn rất nhiều, anh liền trì lớn theo tiếng chú đó cho đến khi tỉnh dậy. Anh rất phấn khởi, anh hứa sẽ cho các con theo em tu tập pháp môn Mật Tông”.

Hôm sau, bệnh tình anh ấy đột nhiên trở nặng, những cố gắng cứu chữa của đội ngũ nhân viên bác sĩ đều vô vọng. Tôi một thân một mình túc trực ngày đêm đã suốt bao ngày rồi. Cái đêm chồng tôi hấp hối, Cô Bảo Đăng cũng đã hết lòng cầm điện thoại suốt đêm để hướng dẫn chỉ dạy cho tôi hộ niệm, Cô dạy :

“Con trì Chú cho thật mạnh thì mới phát huy ra “thần lực” được, rồi dùng tâm lực của con “kéo” A Lại Da Thức đang tụ tại bụng (vì bụng đang phình to thì sẽ dọa làm ngã quỵ), nên con phải cố lấy hết sức lực mà kéo hơi nóng lên đầu đi”.

Tôi trả lời : - Cô ơi con mệt quá rồi, sợ làm không nổi nữa.

Cô an ủi, cố lên con, Cô biết con làm được, có Cô kề bên sẽ phụ trợ với con mà.

Rồi Cô hỏi : - *Con thương chồng con không ?*

Tôi trả lời: - *Dạ ở với anh có hai đứa con rồi, chắc thương đó Cô!*

Cô cười: - *Vậy thì làm đi con, giỏi Cô thương, con mà hộ niệm cho chồng con thoát khỏi ba ác đạo, cô sẽ truyền Mật Tông cho con đấy.*

Nghe cô nói thế tôi hết mệt liền, hăng hái đi vô phòng cấp cứu tiếp tục sứ mệnh của mình. Tôi một mình đứng suốt đêm hộ niệm, không ăn, không uống, đến gần sáng mà hơi nóng không thể kéo qua khỏi trán. Cổ đã rất khô vì trì chú lớn tiếng mà không có miếng nước nào để uống cả, hai chân đứng suốt 10 tiếng đã mỏi nhừ rồi.

Cô hỏi : *“Bụng nó xẹp chưa hay còn phình to vậy ?*

Tôi đáp : - *Dạ xẹp rồi, hơi nóng đang ở giữa ngực với trán đó Cô.*

Cô hỏi : *“Con còn sức không, ráng trì Chú thêm nữa đi con, giúp kéo hơi nóng lên trán, vì nếu hơi nóng nằm giữa ngực với trán, khó được lên cõi Trời lắm, vì nghiệp lực của nó sẽ kéo xuống cõi người đấy, nhưng cũng mừng là chồng con đã thoát khỏi ba ác đạo rồi”.*

Tôi cố nói mà không rõ tiếng vì cổ đã khô rang, gần tắt tiếng rồi:

Con không thể tiếp tục được nữa, phước của anh chỉ được tới đó thôi Cô.

Thế là tôi ngưng không hộ niệm nữa, ra ngoài phòng đợi ngồi nghỉ mệt. Cô an ủi tôi rất nhiều, tôi hỏi Cô : - *Cô ơi, giờ con khóc được chưa Cô! Cô cười lớn, khen : “Con giỏi lắm, giờ con khóc được rồi đó”.*

Nhờ có sự hướng dẫn của Cô Bảo Đăng mà chồng tôi ra đi được an lành, tuy bệnh dữ hành thể xác, nhưng nhờ hộ niệm đúng pháp đã giúp chồng tôi thoát khỏi ba ác đạo (*địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh*), nói ra lời kết duyên với Phật, nên tắt hơi được vui vẻ, nhẹ nhàng trong phút cuối của cuộc đời.

Nam mô A-DI-ĐÀ PHẬT,

Lành thay cho Pháp môn MẬT TỊNH.

Chưa hết nữa, vì ở xứ lạ quê người, lại cô thân cô thế không bà con, không bạn bè, không hàng xóm chi cả. Tuy ở xứ Mỹ suốt năm năm, nhưng có chồng lo hết, riêng bản thân tôi rất dốt việc bên ngoài, nên không biết phải làm gì nữa, chỉ biết về nhà ôm hai con ngồi khóc mà thôi!

Rồi cũng nhờ Cô chỉ dạy cho từng bước một phải làm gì, đi đâu v.v...

Sau khi đem xác chồng vô nhà quan nằm chờ đó...

Cô hỏi : *“ Con biết dùng computer không?*

Dạ không.

“Con có biết chồng con để tiền bạc, giấy tờ nhà cửa, địa chỉ chỗ làm ở đâu không?

Dạ không.

“Con có biết số mật mã của chồng con không?

Dạ không, con không bao giờ hỏi, con chẳng biết gì về việc làm ăn, hay tiền bạc chi cả. Giờ con không biết phải làm sao đây Cô.

Cô dạy : *“Con có biết số điện thoại của những người bạn làm chung với chồng con không?*

Dạ biết một hai người thôi.

Cô bảo : *“Con gọi cho hai người đó, nói rõ hoàn cảnh đơn chiếc của mình, nhờ họ lục tìm số bật mã để mở computer xem nó để tiền bạc ở nhà bank nào, bao nhiêu tiền?*

Trời ơi, mấy người bạn xúm lại tra lục, phải mất cả tuần lễ mới tìm ra được số bật mã của anh.

Buồn hơn nữa là ảnh không có để lại tiền bạc chi cả, cũng không có mua bảo hiểm nhân thọ, chỉ được chút tiền lương còn lại chưa lãnh và căn nhà đang ở thế thôi.

Cô dạy tiếp :

Con biết nấu những món nhậu, những món ăn chơi không?

Dạ không, chỉ biết nấu mấy món cơm canh ăn thường ngày thôi. Xin Cô dạy con phải làm gì kế tiếp ạ.

Cô dạy,

“Con đừng khóc nữa, lo dọn dẹp, thu xếp lại những gì không cần xài thì để trong nhà xe (garage) bán hạ giá, hoặc đem cho hội từ thiện, còn những gì quan trọng, kỷ niệm, những đồ vật cần xài cho con cái, cho cá nhân thì bỏ vào thùng để qua một góc nhà. Xong rồi con gọi cho mấy anh bạn (kỹ sư) đó nữa đi, nói rõ con cần giúp sơn nhà và tìm dùm địa ốc để bán.

Họ sẽ giúp con tận tình đấy. Con chọn ngày cuối tuần họ mới giúp được. Phần con đi chợ mua hai thùng bia, soda ngọt, bánh trái, rau giá, luộc bún, làm nước mắm sẵn, khi nào ăn thì con luộc tôm, thịt. Con gọi nhà hàng Việt Nam đặt hai món gỏi, thịt nướng thế thôi”.

Thế là tôi cứ y theo lời Cô chỉ dạy mà làm thôi. Những anh bạn này rất tốt, đã giúp tôi sơn hết nhà và giúp kiếm người địa ốc để bán nhà nữa.

Sau khi để bảng bán nhà xong rồi, tôi cũng không biết làm cách nào để đem xác chồng về Canada nữa, vì gia đình chồng và gia đình tôi tất cả đều ở Canada. Người đầu tiên mà tôi nghĩ đến cũng là Cô. Cô dạy :

“Chung quanh con không một người thân, chỉ có mấy anh kỹ sư tốt bụng này thôi, tại sao không hỏi họ giúp một lần nữa đi”.

Cô ơi, kêu họ hoài con ngại quá.

“Con kêu hoài hồi nào, mới có ba lần hà! Nói với mấy anh làm ơn cho trót, giúp cho trọn tình bằng hữu. Nhờ một anh lái xe chở xác chồng con, phần con lái một chiếc chở hai đứa nhỏ, chở hết đồ đạc về Canada. Rồi con mua vé máy bay cho anh ấy bay trở về Mỹ. Cô nghĩ họ sẽ không từ chối đâu. Mạnh dạng lên mới làm đệ tử của Cô được, mới xứng đáng được truyền pháp, nhất sợ quá làm sao phụ Cô làm Phật sự sau này chứ”.

Cô không quên dạy cho cách cúng chư Thần thổ địa để bán nhà cho dễ dàng, mau lẹ nữa.

Khi về tới Canada, đem xác vô nhà quàn rồi. Cô chỉ dẫn cho tôi những thủ tục làm lễ tang đúng theo pháp nhà Phật (tụng kinh Sám hối, kinh Địa Tạng, kinh A-Di-Đà trong 49 ngày); Cô dạy cách rải cốt theo nghi thức Mật Tông. Tất cả nhất cử nhất động của tôi trong giai đoạn khó khăn nhất của một đời người nữ, đều có sự chỉ bảo tận tình của Cô Bảo Đăng từ lúc khởi đầu (2003), cho mãi đến ngày hôm nay (2018).

Nói về nhân duyên của gia đình chúng tôi với chùa Pháp Hoa, đã kết thành một xâu chuỗi dài đầy tình thương yêu với sự dạy dỗ của Cô. Cho đến những biến cố đã, đang gặp khó khăn nhất trong đời của chúng tôi đều được may lành. Tất cả sự việc nhỏ lớn cũng đều được suông sẻ, tốt đẹp là nhờ vào cái Đức, cái Hạnh của Cô, mà ba mẹ con chúng tôi mới có được một đời sống an bình cho tới ngày hôm nay. Riêng bản thân tôi có được chút chánh kiến, hiểu biết nhiều hơn những sự việc đúng sai trong đường Đạo cũng như đường đời. Tôi mạnh dạng hơn xưa, tu tập tinh tấn hơn, tất cả cũng đều nhờ Cô chỉ dạy hết. Những thâm tình đó, thật không biết lấy gì để báo đáp ơn Cô cho được. Chúng tôi cũng thật hân hạnh và hãnh diện có được một bậc Thiện Tri Thức, một Minh sư, một người Mẹ hiền như vậy!

Nam mô A-Di-Đà Phật!

Trước khi tôi dọn về Canada, những người hàng xóm biết chồng tôi mất nên tới chia buồn và

chào tạm biệt, họ mới cho biết ông chủ cũ bị đột quỵ chết bất đắc kỳ tử trong nhà này, dưới tầng hầm cách đây khoảng 40 năm về trước. Khi tôi dọn dẹp, sơn nhà cửa để bán, mới khám phá ra có một số súng của ông chủ cũ cất giấu dưới gầm cầu thang mà khi dọn vào ở chúng con không hề biết đến.

Vừa dọn đồ đặt lên xe, tôi vừa nghe bằng giảng pháp của Sư Ông THÍCH HẢI QUANG kể chuyện các Trưởng giả cúng dường nữ trang để gắn lên tượng Phật, nên tôi đã gom hết nữ trang của tôi từ lúc nhỏ cho tới giờ được một bát, tôi đã gởi đến chùa xin cúng dường Tam Bảo. Sau khi mọi việc tạm ổn định, tôi và hai con nhỏ bay đến chùa PHÁP HOA để gặp Cô với Sư Ông. Cô đã tận tay trao lại bát nữ trang cho tôi và nói những lời chân tình làm tôi vô vàn xúc động.

“Con à, bát nữ trang này con gởi đến, Cô đã dâng lên cúng dường Tam bảo rồi. Cô gởi lại cho con cất giữ, giờ con không có chồng lo lắng nữa, một thân, một mình phải nuôi hai con còn quá nhỏ dại. Con cũng chưa có việc làm, nhà cửa cũng không có, chỗ ăn, chỗ ở cũng chưa ổn định, tiền bạc lại không có nhiều, con để dành khi hữu sự. Tam Bảo đã nhận tấm lòng của con rồi, không lo chi”.

Cô đưa lại bát nữ trang và ngược lại Cô đã trao tặng cho tôi sợi dây chuyền có mặt Quán Âm Bồ Tát bằng cẩm thạch thật đẹp. Đã mười lăm năm rồi mà tôi vẫn còn đeo không rời. Cô cũng cho tôi cái laptop (*máy vi tính xách tay*) nhỏ để tiện liên lạc với Cô tu học khi trở về Canada.

Cô cũng cho tôi với hai cháu nhỏ áo tràng lam, áo chú, lá chú, mền Tỳ lô, Kinh sách v.v... Cô thấy con trai lớn của tôi cứ chảy nước mũi hoài, hỷ rột rột suốt. Cô hỏi nhỏ tôi cháu nó còn cái bệnh hành dâm không. Tôi gật đầu. Cô hỏi cháu :

“Con có muốn hết bệnh chảy nước mũi không?

Cháu trả lời, *dạ muốn.*

“Vậy chút nữa tu, con lại ngồi kế bên Cô nha, Cô sẽ giúp con hết bệnh, chịu không?

Cháu vừa lau nước mũi vừa gật gật đầu.

Đến giờ tu, cháu lại ngồi sát bên Cô, Cô kêu cháu trì chú lớn cho Cô nghe, xong Cô dặn :

“Khi nào Cô kêu con “hít”, thì con phải vận dụng hết sức mình mà hít thật mạnh vào phổi, giữ lâu một chút rồi từ từ thở ra, nhớ không?”.

Cháu gật đầu nói, *dạ nhớ.*

Cô liền kết ấn, hai Cô cháu cùng trì chú lớn tiếng một hồi, Cô ra tín hiệu xong đưa hai tay vẫn còn kết ấn của Cô cho cháu hít mạnh, đồng thời Cô xả ấn vào mặt của cháu, tiếng chú Cô trì vẫn đều đều. Cô làm y như vậy ba lần thôi, đã ngưng chảy nước mũi liền ngay sau đó, cháu rất vui sướng. Từ đó cho tới nay đã hơn mười lăm năm rồi cháu không còn bị bệnh dị ứng chảy nước mũi nữa, và cái bệnh hành dâm đó cũng mất luôn, không hề thấy tái diễn. Pháp Phật thật vô cùng nhiệm màu, nhưng phải có lòng TIN sâu chắc, thì mới có CẢM ỨNG được.

Chúng tôi ở bên Thầy và Cô chỉ có một tuần thôi mà được học hỏi giống như ba năm vậy. Có quá nhiều điều trong giáo pháp của Phật cần phải tu học. Tôi cầu nguyện Bồ Tát cho tôi được thuận duyên, việc gia đình và việc làm được ổn định rồi tôi sẽ bay qua Mỹ mỗi năm để tu học. Đến nay tôi đã trường kỳ bay qua mỗi năm vào ngày Phật Đản hoặc Vu-Lan để tham dự khóa tu học.

Khi nhà bán xong, Cô dặn không được xài phải đem vô nhà băng cất, để tên hai đứa nhỏ sau này lo việc học hành cho chúng. Cô căn dặn thật kỹ, nhắc đi nhắc lại nhiều lần là :

“Không cho bất cứ một ai hỏi mượn, dù là anh chị em trong nhà, bà con cô bác. Phải giữ cho hai đứa nhỏ, vì con có một mình nuôi con không ai giúp đỡ, thì phải luôn thủ một số tiền trong gia đình. Sau này nếu có mua nhà thì mượn ra thôi. Con nghe lời Cô đi, sau này con được yên thân sẽ cảm ơn Cô đấy.”

Có lẽ Cô đã biết trước mọi việc sẽ xảy ra cho tôi, nên mới dặn dò rất kỹ như vậy. Thật lời Cô

không sai chút nào cả, những điều Cô lo lắng đã xảy ra đúng y như vậy. Vì đã được Cô căn dặn trước rồi nên tôi mới không bị mất hết tiền.

Trong ba năm liền, tôi sống rất khổ cực, không nhà, không việc làm. Vì luật ở Canada phải có giấy khai thuế đang làm việc ba năm mới cho mượn nhà ở. Xin việc làm cũng thế, nên tôi phải đi học lại cái ngành chuyên môn của mình. Vì không mượn được phòng ở (*apartment*) phải tạm ở trên gác tầng chót nhà của ông anh. Phòng này nhỏ đã bị hư hại, không cửa, không máy sưởi, không có bếp chi cả, bỏ hoang đã lâu rồi. Tôi sơn sửa lại, mua cây về tự đóng che cửa sổ lại cho bớt lạnh, mua một lò sưởi nhỏ đủ cho ba mẹ con sưởi ấm, cái lò điện nhỏ để trên bàn nấu ăn, tạm sống qua nghiệp nạn.

Mùa đông đến tuyết rơi dày đặc, lạnh thấu xương, ở trong phòng mà phải mặc nhiều áo len, bên ngoài khoác áo dày cộm, mang giày boot cao, đầu đội nón dày, quần khăn kín mít, giống như mặc đi ra ngoài chơi tuyết vậy. Tôi sống đạm bạc, gói gém qua ngày, số tiền lương cuối của chồng, cộng với ít tiền dành dụm có được xài tiện tặn từ đồng, từ cắc mà thôi. Nhờ Cô chỉ dạy trước rất kỹ, nên tôi đã an nhàn, đóng kín cửa sổ ắt dật, tinh tấn tu hành trong ba năm. Giữa năm thứ ba tôi xin được việc làm trong bệnh viện với số lương khá đủ dùng. Giờ tôi mới dám lấy tiền ra mua nhà rồi rước cha mẹ về ở chung để tôi tiện bề chăm sóc. Tôi nguyện ở vậy không lập gia đình cho thân tâm được nhẹ nhàng, không vướng bận để tu hành cho sướng, thanh thản nuôi hai con khôn lớn và chăm sóc cha mẹ cho tròn chữ hiếu.

Sau đây là chuyện tôi Hộ niệm cho Mẹ được thoát địa ngục vào năm Đinh Dậu (2017) như sau :

Kính thưa tất cả huynh đệ gần xa,

Trong năm 2017 vừa qua là một năm có nhiều đau buồn và mất mát nhất đến với gia đình chúng tôi, vì song thân của chúng tôi cả hai người đều lần lượt theo nhau ra đi không quá 49 ngày!

Nam mô A-DI-ĐÀ PHẬT,

Khăn tang cho thân mẫu chúng tôi vẫn còn đó (*chưa hết 49 ngày*), nước mắt còn chưa ngưng rơi thì thân phụ chúng tôi lại đột ngột qua đời liền sau đó. Không có cái khổ biệt ly nào bằng cái khổ phải xa lìa hai đấng sinh thành, thật không có bút mực nào tả cho xiết.

Than ôi!

Mẹ sanh,

Cha dưỡng.

Công cha như núi cao,

Tình mẹ như biển lớn.

Ơn cha con chưa đáp,

Nghĩa mẹ con chưa đền,

Mà nay đã cách biệt.

Ngàn năm tới muôn kiếp,

Ra vào trong sáu nẻo.

Biết chừng nào hội ngộ!

Cha ôi!

Mẹ hỡi!

Con ngày đêm trì niệm.

Đĩa Tạng kinh con tụng,

Thập Nhị Danh con sám.

Hồi hướng cho cha mẹ,

Mau thoát cảnh đọa đày.

*

Sau ngày bốn mươi chín,
Cha được thoát cảnh khổ.
Mẹ trực chỉ cõi Thiên,
An vui mẹ về báo.
Nhờ Cô cứu mẹ siêu,
Công hiếu con đã trọn.
Nhớ lời mẹ phải chuyên.
Theo Cô tu tập tốt,
Mẹ con sẽ hội ngộ.
Ba năm tu tròn đủ,
Sẽ được tới Tây Phương,
Lời Đại Ninh Bồ Tát.
Con giữ gìn sức khỏe,
Giờ mẹ xin đành lễ,
Ơn Bồ Tát Bảo Đăng.

Nam mô

A-DI-ĐÀ PHẬT.

Nhớ lại trong suốt năm qua (2017), gia đình chúng tôi thật may mắn và có đại duyên lành, nên được sự theo dõi và chỉ dạy chu đáo tận tình của Cô Bảo Đăng trong suốt quá trình bệnh tật, cho đến khi mất của thân mẫu chúng tôi. Cũng như khuyến dạy chúng tôi vì song thân mà chí thành tụng kinh Địa Tạng, thay thế cha mẹ mà lạy sám hối Thập Nhị Danh, trì chú Diệt Tội cho mẹ, niệm Phật và in kinh Đại Thừa đem bố thí cho những người hữu duyên. Ăn chay và làm các điều lành rồi đem hết công đức đó hồi hướng cho cha mẹ trong 49 ngày. Phải thành tâm, phải tha thiết thương cha mẹ mà hoan hỷ làm thì sẽ cứu được Mẹ thoát khỏi ba ác đạo.

Nhờ lòng Từ Bi và oai lực của Cô, cũng như sự khuyến nhắc của tất cả huynh đệ ở khắp nơi của Đạo Tràng Mật Tịnh từ Mỹ Quốc, Canada, Úc châu và Việt Nam của chùa Pháp Hoa tại Tucson, Arizona USA. Chúng tôi xin thành kính tri ơn đến Cô và tất cả quý huynh đệ gần cũng như xa.

Nam mô A-DI-ĐÀ PHẬT,

Đệ tử Đăng Lâm kính bái

Theo lời yêu cầu của các Huynh đệ, Đăng Lâm xin tường thuật lại suốt quá trình hộ niệm cho Mẹ được thoát cảnh đánh đập, tra tấn của oan gia đã kéo đến đòi nợ máu, và được thoát cảnh địa ngục như sau:

Thân mẫu chúng tôi tên là Lê Thị Hạnh Pd. Đăng Hạnh sinh năm 1929, là con gái út của quan Án Sát LHT (1921-1930) tỉnh Hà Nam Phủ Ninh Bình, nay là tỉnh Hà Nam Ninh. Thuở nhỏ, bà đã được gửi đi học ở Hà Nội trường Tây nên sớm có ảnh hưởng Tây học, tính tình độc lập, cương trực, nói ngay nói thẳng không sợ làm mất lòng người đối diện. Đến tuổi thành niên bà không vấn tóc nhuộm răng mà trái lại còn uốn tóc, mặc áo dài tân kỳ, hay quần Tây áo chèn (*áo bó sát người*), chạy xe mô-bi-lét. Kháng chiến chống Pháp bùng nổ, trường học đóng cửa bà phải bỏ dở việc học để chạy loạn. Sau bà xin vào học lớp điều dưỡng của BS Nguyễn Xuân Chữ và được nhận làm việc trên các con Tàu “há

mồm” đưa người dân tản cư từ Bắc vào Nam trong những năm 1945-1955.

Khi vào Nam, bà tiếp tục làm việc cho Bác sĩ Chữ ở Viện Ung Thư Quốc Gia, rồi chuyển qua bệnh viện Bình dân, khu xạ trị, chuyên chăm sóc người bị bệnh ung bướu. Sau khi lập gia đình và sinh được 6 người con, bà vẫn tiếp tục đi làm cho tới khi về hưu vào năm 1986.

Tánh tình bà hiền hoà, ưa thích làm việc từ thiện, bố thí, cúng dường. Tuy sanh trưởng trong một gia đình quan lại nhưng bà rất độc lập, không ỷ lại vào chồng con mà quán xuyến hết mọi việc trong gia đình. Bà tảo tần nuôi dạy đàn con 6 đứa trong thời điểm khó khăn sau 1975, khi thân phụ chúng tôi bị bắt đi cải tạo trong 8 năm trời. Bà tần tiện chắt bóp để đưa người anh cả của chúng tôi đi vượt biên trước, để làm đầu cầu cho sự di cư của toàn gia đình qua Canada sau này. Năm 1987 bà sang định cư ở Canada, đi làm trong một nhà hàng VN, để có thể tiếp tục bảo lãnh cho ba người con lớn còn bị kẹt lại ở VN cho tới khi cả nhà đoàn tụ 4 năm sau đó.

Có lẽ vì đã trải qua quá nhiều khó khăn và cực khổ nên bà không bỏ được tính hay lo xa, vui buồn bất chợt dù sau này cuộc sống đã ổn định ở xứ người. Nhưng cái tánh quen hay lo xa vẫn mãi theo bà, thường mua thức ăn, gạo, thực phẩm khô dự trữ quanh năm...đến nỗi con cháu trong nhà cứ phải khuyên bà “Mẹ cứ lo bò trắng răng!”. Nhưng các con đâu biết người xưa thường có câu rằng : **“Lo xa thì khỏi sầu gần, hoặc trong nhà có gạo thì khỏi lo chết đói”**.

Sau này, thân phụ chúng tôi suy yếu, tự biết lượng sức không kham nổi việc chăm sóc cho ông cụ nên bà nghe theo lời khuyên của các con chịu dọn ra ở chung với người chị. Một năm trước khi mất bà vẫn tự nấu ăn và tự lo cho bản thân mình. Bà thường dạy chúng tôi là anh chị em trong nhà phải thương yêu hoà thuận lẫn nhau và phải về thăm hỏi cha mẹ mỗi cuối tuần cũng như gìn giữ nếp sống văn hoá Việt Nam nơi xứ người.

Ngày thường, bà ưa thích đi chơi, họp mặt với hội bạn già để gầy sòng đánh Tổ Tôm. Bà có giọng nói trong khoẻ và có tính hay nói, kể chuyện góp nhặt cho mọi người nghe, cũng như thích đối đáp thua đủ với người đối diện từ già đến trẻ, không thua một ai nên thường là trung tâm điểm của các buổi họp mặt gia đình. Giờ rảnh rỗi ở nhà thì bà coi ca nhạc Thúy Nga Paris By Night, Asia, Vân Sơn...hay các bộ phim nhiều tập của Hồng Kông, Hàn Quốc. Về sức khoẻ thì người tuy nhỏ con nhưng sức khoẻ khá tốt, ít bị bệnh vặt. Bà chỉ có bệnh phong thấp nơi đầu gối nên đi đứng khó khăn và cao huyết áp chút đỉnh nhưng không bị vướng vào những căn bệnh kinh niên, hiếm nghèo như tiểu đường, mỡ cao máu, tim suy...Cuộc sống cứ thế mà bình thản trôi qua một cách nhẹ nhàng.

Về phần tâm linh, thân mẫu chúng tôi có tín tâm với Tam Bảo và đặc biệt tin tưởng Quan Âm Bồ Tát. Lúc còn ở VN bà đã quy y với HT. Thích Thanh Minh ở Thiền Viện Thanh Minh, nhưng bà không có học giáo lý chỉ tụng kinh lai rai, đến chùa vào các ngày lễ lớn. Thịnh thoảng chùa gần nhà có khóa tu Phật Thất do các Sư Thầy “lớn” từ xa về tổ chức, bà cũng chịu khó tham dự, cốt yếu là để gặp các bà bạn tâm sự vui vẻ, đi tham quan chùa này chùa kia, nên sự hiểu biết về Phật Pháp của bà rất ít.

Sau khi tôi theo Cô Bảo Đăng tu học Mật Tịnh pháp môn rồi, thường khuyên bà phát nguyện vãng sanh, niệm Phật, bà vẫn trả lời **“Tu biết thế nào là đủ”** và cho rằng mỗi sáng bà đọc kinh Phổ Môn, niệm Phật một tràng hạt là đủ bốn phận của người phật tử tại gia rồi. Chúng tôi cũng đã có giới thiệu đến bà những bài Pháp giảng của Sư Ông, của Cô hay của các Sư khác nhưng bà nghe rồi bỏ đó, không phát triển được cái tâm Bồ Đề. Nhưng ngược lại, ông cụ tôi thì lại thích nghe Sư Ông HẢI QUANG giảng, thích trì Chú theo tiếng của Cô Bảo Đăng, trên tay của ông không rời những quyển

sách của Cô Bảo Đăng viết. Ông còn nói cho biết là ông đang để dành tiền sau này mua vé máy bay mời Cô qua Canada hộ niệm cho ông nữa. Không gì vui bằng khi nghe ông cụ hứa khả như thế.

Những tưởng cuộc đời sẽ chẳng đổi thay, chúng tôi dù đã trưởng thành nhưng vẫn mong muốn luôn được sống trong sự thương yêu của cha mẹ, nào ngờ đâu bánh xe thời gian luân chuyển, mạng người đâu dễ gì được trăm năm mà không bệnh tật khổ sở, thoát vòng tử sinh?

Vào giữa năm 2016, thân mẫu tôi than là ăn không biết ngon, ăn không tiêu và dần dần sụt kí. Các con đưa bà đi khám Bác sĩ gia đình và đi xét nghiệm các loại nhưng vẫn không tìm ra bệnh. Bỗng vào một ngày đẹp trời giữa tháng 10 năm 2016, sau khi dùng cơm trưa, bà ôm bụng rên la đau đớn. Con đau càng lúc càng mạnh và dồn dập. Các con vội gọi xe cứu thương đưa bà vào bệnh viện. Sau khi chẩn đoán chụp hình, bác sĩ nói bà có thể bị lủng ruột nên phải mổ gấp. Tôi dặn dò bà liên tục niệm Quan Âm Bồ Tát và xin với bác sĩ cho bà được cột khăn Tỳ Lô nhỏ trên đầu trong khi mổ... Các con ngồi chờ bên ngoài suốt đêm và liên tục trì chú Đại Bi hồi hướng cho mẹ. Cuộc mổ kéo dài đến gần 6 tiếng nhưng thành công. Bác sĩ cho biết là có một khối u khá to, mọc ở bên trong, nên làm bao tử bị vỡ, không phải ruột lủng như họ đã nghĩ. Bác sĩ phẫu thuật đã cắt hết bao tử của bà và đã nối ruột non với thực quản.

Từ rày về sau mẹ chúng tôi chỉ được ăn thức ăn mềm và ăn thành nhiều bữa. Ngoài ra bà còn phải kiêng cử rất nhiều thức ăn nước uống thì mới không bị nguy hại về sau.

Tin bà bệnh nặng như một tiếng sét làm choáng váng tất cả mọi người trong nhà. Chúng tôi ráng giữ bình tĩnh, vẫn liên tục thay phiên nhau trì chú Đại Bi hay LTĐMCN hồi hướng cho mẹ và chờ bà tỉnh lại. Chúng tôi xin bác sĩ cho thay phiên nhau túc trực trong nhà thương, trì chú kiết giới sám tịnh phòng bà, đắp mền Tỳ Lô cho bà, để máy trì chú tiếng của Cô trong phòng và khuyên nhắc mẹ luôn niệm Quan Thế Âm nếu có sức. Vì cuộc mổ khá lớn, bà đã mất rất nhiều kí trước khi vỡ bao tử (gần 20kg) và bị các phản ứng phụ khác trong thời gian nằm viện nên bà mất gần 8 tuần để hồi phục trước khi được về nhà với sự hỗ trợ của nhân viên y tế địa phương.

Nói về cái khổ của bệnh tật thì không ngôn từ nào có thể diễn đạt được những đau đớn của cơ thể khi nghiệp báo kéo tới. Mẹ chúng tôi từ khi được trở về nhà thì không bao giờ được yên thân. Những ngày đầu thì bà bị ói, lúc nhiều lúc ít. Thèm ăn đủ thứ món nhưng ăn vào lúc thì bị nghẹn, lúc thì lại trào ngược ra ngoài. Đủ thứ khổ sở. Chưa hết bà còn bị chứng xương rỗng vì thuốc hoá trị nên chỉ cần xoay người không đúng cách là cột sống rạn nứt. Nên mỗi lần xuống giường thì người bị đau đớn thấu tận mây xanh với từng cử động của cơ thể. Lúc này bà không còn đi được nữa mà nằm gàn gàn như bại liệt trên giường. Tất cả mọi chuyện vệ sinh ăn uống đều ở tại chỗ, thật là đau xót. Rồi còn chứng tiêu chảy thành ra người bị lở lóe khắp nơi. Đau không phải là một mà là nhiều chỗ trong người. Tình trạng giống như trong Kinh Địa Tạng đã dạy :

“Trong đời sau như có người nam, người nữ nào đau nằm liệt mãi trên giường gối, cầu sống hay muốn chết cũng đều không được...Trong giấc ngũ kêu réo thê thảm sâu khổ...” Đó là cảnh Địa Ngục hiện tiền không sai!

Những tưởng trải qua một cuộc thập tử nhất sinh như vậy, bà sẽ tỉnh ngộ mà niệm Phật trì chú thêm để tiêu bớt nghiệp tội của mình. Nhưng không, khi bà được về nhà sau khi có thể đi đứng một mình với khung sắt (*walker*), bà vẫn không chịu tu hành mà chỉ muốn các con làm dùm hết cho bà. Chúng tôi lúc đó tối nào cũng đều tụ họp tại phòng bà để cùng đọc kinh TNDLS và đọc các lời Sám Hối với oan gia trái chủ của bà nhưng có lúc bà đọc theo, lúc không. Bà chỉ siêng đọc phần hồi hướng

công đức cho bà khúc cuối. Có hôm trong lúc mọi người tập hợp tụng kinh cho bà thì thay vì đọc theo, bà lại mở các tờ quảng cáo hằng tuần của các chợ để xem các thức ăn mà bà đang thèm, rồi kêu con cháu đi mua sau đó.

Các con hết lòng muốn lo cho mẹ được mọi sự tốt đẹp, nên đã làm y theo lời dặn của bác sĩ và người cố vấn dinh dưỡng chỉ dẫn cho phần ẩm thực, nhưng tiếc thay bà không hoan hỷ nhận sự chăm sóc thương yêu của các con mà trở lại nghi ngờ, dằn vặt, có khi đay nghiến các con vì đã không nấu cho bà ăn các món mà bà muốn. Tính tình bà cũng thay đổi, hay bẳn gắt, rất bất thường và hay giận con cái không làm đúng ý của bà. Bà kêu đói liên tục dù không ăn được gì nhiều và ăn vào là ói. Bà mắng chửi sau lưng bác sĩ là ngu ngốc, bất tài v.v... Bà nhất định làm theo ý mình và tìm cách nhờ con cháu và những người không hiểu bệnh tình của bà để mua những món ăn khoái khẩu nhưng độc hại cho bà. Bà tự ý tìm cách ra khỏi giường để đi “đặt nồi cơm” vì cứ nghĩ là con cháu bỏ đói bà.

Lúc này vì phải chữa hóa trị nên bà càng từ từ yếu đi và không thể lên kí dù các con đã đặt mua tất cả các loại sữa bổ dưỡng nhất cho bà. Bà bắt đầu có những biểu hiện bị dày vò hành xác như có lúc bà hoảng hốt la hét âm lên, là thấy có nhiều ma quỷ đứng đầy phòng, ngó bà lom lom nên bà rất sợ, đòi quay đầu giường để có thể thấy bàn thờ Phật hay ra phòng khách ngủ. Các con phải tập trung trì Chú sái tịnh, kiết giới và khuyên lon oan gia trái chủ của bà một lúc thì bà mới yên. Khi đó bà mới chịu đắp mền Tỳ Lô và cho phép tôi dán các lá chú Tỳ Lô chung quanh phòng và giường của bà.

Có hôm bỗng nhiên, bà vô cớ bị lạnh run đến hai hàm đánh lập cập không kèm chế được. Bà cũng lại hoảng hốt la lên là có hai con mãng xà màu đỏ và xanh cùng vô số rắn đến đòi mạng bà. Chúng bò lúc nhúc đầy phòng, lên cả trên giường, trần nhà nhưng không mỗ bà được vì bà có đắp mền Tỳ Lô. Vì sợ nên bà quơ tay chân la hét và có lớn tiếng niệm Quan Thế Âm Bồ Tát mấy câu thì sau một lát chúng mới lui.

Có lúc bà lại lên con hoảng loạn bảo chúng con rằng có hai ông mặt trắng mặt đen đến đứng nơi đầu giường bà một lúc rồi mới đi. Hoặc có khi thấy hai ông **đầu trâu mặt ngựa** (*Ngưu Đầu Mã Diện*) đến dẫn bà đi. Có lần bà được nhập viện trở lại vì ói nhiều và bị suy dinh dưỡng. Bà kể lại là ban đêm có hai con quỷ tới xô bà ra khỏi giường, lôi bà sên sệt dưới đất nên sáng hôm sau y tá hốt hoảng khi thấy bà nằm dưới đất mà lại có cái chăn lót dưới thân bà. Vậy mà khi tôi tiếp tục nhắc nhở bà cùng niệm Phật thì bà không vui mà nói rằng:

“Mẹ chưa chết mà, sao cứ bắt mẹ niệm hoài vậy?”

Lúc đó trời đã khuya và bà đã tạm qua cơn nguy hiểm nên mọi người về nhà, chỉ còn mình tôi ở lại để canh chừng bà. Bà cũng mệt nên thiu thiu ngủ. Sau khi tôi trì chú HT sái tịnh và kiết giới chung quanh thì cũng lim dim ngủ gật bên cạnh bà. Bỗng bà chợt tỉnh giấc thức dậy, cất tiếng rõ to nói rằng:

“Đói quá, đói quá...làm ơn cho ăn. Please give me food” bà biết nói tiếng anh hồi nào vậy trời? Tôi giật mình thức dậy, cảm thấy vô cùng kỳ lạ vì giọng nói và thái độ của bà không phải là mẹ của tôi. Tôi nhìn đồng hồ thì thấy lúc đó là hơn 3g sáng. Cả hành lang bệnh viện đều yên vắng chỉ có tiếng nhỏ giọt và tiếng kêu đều đều của máy truyền nước biển trong phòng bà. Chúng tôi rất ngạc nhiên, hỏi lại rằng:

Mẹ nói gì, con không nghe rõ.

Bà tiếp tục lặp lại:

Làm ơn cho ăn, tôi đói lắm. Please give me food...!

(kỳ sau tiếp).